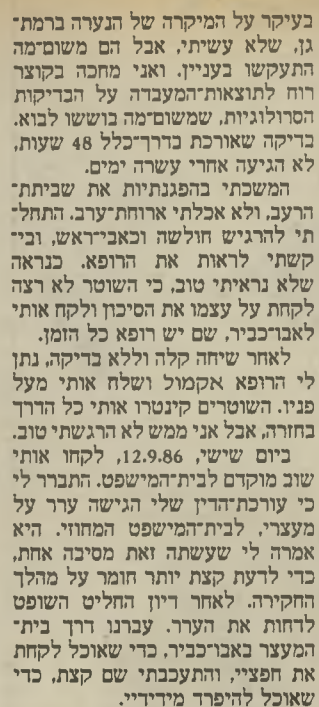

במשך חמישה לילות העברנו את זמננו בשיחות, כשהוא מנסה להרגיע אותי ואומר לי שיש לי בעיה פסיכיתית, שקרא לה במספר מונחים רפואיים. אדם זה עזר לי מאוד מבחינה נפשית, והיה קצת מנחם אותי.

זה היה עקב שיחזור עצמי של כל
המאורעות שקרו אתי במשך ארבע

ב"כ 11.9.86 נערך מיסדריהוויקיר לות. וכך נערך המיסדר: הביאו שוב שיבעה בחורים שאמפו כחוב. כל אחד קיבל דף, ועליו היו כתובים שלושה מימשפטים. ברגע שקראתי את המושפטים, התחיל ליבי לפעום ביתר-שאת ובקצב פראי. מפני שבגלל מה שהיה כתוב שם, צפו ועלו בזיכרוני המושפטים האלה: "מה תזווי תתפשטי" ו"שוב פעם זה קרה לי, אני לא יכול לעשות כל את זה!"

אחרי שגמרנו לקרוא, המתלוננת אמרה שהיא רוצה לשמוע שוב את המיספר 2, 3 ו-7. כפעם השלישית היא הורידה את מיספר 2, ונשארו רק אני ומיספר 7. החוקרים תקעו בי מבט ניצחון ואמרו לי: "היא זיהתה את קולך כמעט בוודאות."

הביאו אותי לתחנת־מישטרה אחרת, ושם נעצרתי. פישפשו כבדדי, לקחו ממני את שרוכי־נעליי ולקחו את המ־צית שלי. קראתי בכל פעם לשוטרים שידליקו לי סיגריה, וזה היה לוקח זמן רב.

בכל פעם נכנס לתאי קצין בכיר
ואמר לי שכדאי לי לשתף פעולה, כי
יש להם הרבה חומר גדי. דיברו איתי

למרות שזה נשמע כדבר מתוכנן היטב, חזרתי לאוטו שיש בו בקביעות כל־עבודה, ולקחתי משם משור ברזל, זוג כפפות־עבודה, פנס, סכין, וניסרתי את המנעול שעל הסורג. פתחתי את החלון והתקרבתי לעבר המיטה.

ב"שלב מסוים, ברקות אלה, חזרו אליי עשתונותי, ואני לחשתי על אונה משהו כמו: אני לא יכול לעשות לך טוב זה". ומיד קמתי ובאפון אינסטינקטיבי שלחתי את ידי ומשכתי את חוטי הטלפון. מיהרתי לעבר הדלת, פתחתי את המגנעול במפתח שהיה שם, ויצאתי מהמקום במהירות."

אמרתי למר פינחס, שאין לו למען שם שום אריות מוצקות נגדי, ואני

מחשבה זאת לא עזבה אותי בכל תקופת מעצרי, וחשבתי לעצמי שאולי טוב שנעצצתי בנסיכות אלה, ומי יודע מה יכול היה לקרות במצבים אחרים. יכולתי להגיע אולי גם לרצח. וזאת היתה הסיבה היחידה שבגינה החלטתי לספר הכל. וגם העפמון הקטן שנבוכי, שנקרא אצמון, ויזום במשך כמעט כל תקופת מעצרי. החלטתי: כיום שיש, 19.9.86 אפתח לפני חוקריהמישטרה את סגור ליבתי, ואולי זאת הטעות הגדולה ביותר שעשיתי בחיי.

ממך תיק זה שלף לי פינחס את המכתב שהגיע מהמז"פ (המחלקה ליהוה פלילו), ובו אישור על 12 נקודות של טביעת אצבע שלי. מאחר ששמילי כבר החלטתי לספר הכל, התחלתי לכתוב:

מו: חס, לא בגלל המיכתב ש' אתר מראה לי עכשיו, אלא בגלל שדון קטן שמקנן בתוכי, וקוראים לו מצפון. וגוסס לכך החלטתי אמש על רגע-אמת.

A black and white photograph of a man with dark, curly hair and a mustache, looking directly at the camera. He is wearing a dark jacket over a light-colored, ribbed sweater. To his left is a window with vertical bars, suggesting a prison setting.

נאשם כין בבית-המישפט
בזמב האונס הבנשתי שליבי פועם... ממש עמד להתפוצץ!